

Mircea SĂNDULESCU

INCIDENTUL (continuare din pag. 14)

“Ce,” rânjea el, “ți-ai pus centura de castitate?” N-a scăpat de el decât când a plecat la armată. După aia a venit știrea că a murit în timpul unor manevre. Broscoii orăcăiau chiar și în timpul înmormântării și, fără voia ei, gânduri clandestine îi hoinăreau prin cap: că atunci când el își lua ghitara să cânte, broscii se opreau respectuoși...Sau că uneori își punea ciorapi desperecheați și striga la mama ei “Ar fi bine să cumperi același fel de ciorapi ca să nu mai am astfel de probleme.” În mod sigur l-au înmormântat cu ciorapi de aceeași culoare și înălțime.

Mamiiii. Copilul lui Filo strigă din adâncurile Insulei. Stela se înfioară. Har o observă. O întreabă ce s-a întâmplat.

“Nimic,” zice ea nonșalantă bătându-și capul să născocască o poveste prin care Har s-o urască pe Filo. “Am mai aflat recent ceva de Filo de la o pasageră de pe vapor. Furioasă că un vecin de-al ei (fost șofer la județeană de partid pe vremea comuniștilor) a refuzat să-i vândă ei un teren viran, preferând pe altcineva, Filo plănuia să încropească un comitet așa zis pentru depistarea elementelor fost-comuniste care locuiesc în Insulă, permanent sau temporar.”

Remușcarea a mușcat-o din nou un pic mai târziu în timp ce stătea pe pat și-și cosea tivul de la halat. L-a văzut pe băiețel în fața ochilor. Stătea într-un cerdac și-și striga mama cu o voce tânguioasă. Nu știe cum îl cheamă și nici nu vrea să afle pentru că ar căpăta realitate prin concretețe. La fel ca și cu oarba de la Punct, pe care nu se duce să o cunoască pentru că simte că (e mai bine să nu aibe detalii). Întrădevăr diavolul stă în detalii (Se gândește: a rămas cu acul în mână). A început prin a o băga în comă, apoi l-a împins pe bătrân s-o omoare și cu asta a încheiat ciclul. *Mamiii.* Se uită în jur ca și cum s-ar fi trezit într-un peisaj din vis, ireal, străin. Unde se află?

Roșu transferă miere din borcanele de supermarket în cele de plastic. Da, e un peisaj ireal. Șampanie în pahare, pe masă, așteaptă. Ce să sărbătorească? *Mamiiii.* Își caută dopurile de urechi pe care le pune la cazino când orchestra cântă prea tare. Nu le găsește și-și pune două mici șomoioage de vată. Vata îi amintește de menstruația pe care n-o mai are. E steapă de doi ani de zile. “Firicelul de vată care-ți iese din ureche îmi amintește de o scamă din buricul tău,” spune el tandru. Ești îngândurată, ce te preocupă?”

Nu te trăda. Nu te trăda. Prin geam îl vede pe Dî ieșind de sub rulotă și dispărând repede printre salcii ca un pui de cămilă. Senzația de

irealitate devine și mai intensă. Șampania e melancolică. Roșu înghite o pilulă afrodisiacă, ia o gură de apă plată și se uită la ceas. În curând își va face efectul. Trage aer în piept ca și cum ar trebui să se scufunde într-o baltă cu nămol. Peste puțin timp va veni lângă ea plin de elan. Stela zâmbește cu amărăciune. Bărbații cred că e suficient să ți se scoale. Nu știu că virilitatea e doar o condiție dintr-un mănunchi de alte câteva între care una (factorul cristalizare) e imponderabilă.

Din adâncurile insulei se aude *Mamiiii.* A uitat cum arată pruncul. Nimic nu e real. Sau poate o fi, dar i se pare că nu e. Mai grav: nu mai știe cum este când este real. Albinele freamătă un pic, apoi fiecare se instalează în poziția voyeristică favorită. Au și ele ierarhiile lor. Har se apropie de ea. O copleșește cu sărutări pe față, în urechi, pe buze. O îmbăloșează cu iubire. Ea mimează reciprocitate. Nu-i greu, de fapt e mult mai ușor decât simțirea unui orgasm real. Paradoxal, Dus-Întors a ajutat-o să înțeleagă acest lucru: într-o seară pe când fuma pe un scăunel în micul pridvor al rulotei, l-a auzit stând de vorbă cu maică-sa. Dî spunea, “Voi, bocetualistele, păreți a suferi mai convingător decât cele care suferă cu adevărat, pentru că a mima ceva e mai ușor decât a trăi acel ceva.”

Albinele își dau coate. Roșu seamănă cu o lăcustă uriașă care desfoliază un pom încărcat de fructe. Îi sărută pântecul...Sânii, scăpați de tirania cupelor, se lăbărțează superb, încântați de libertate. O posedă vârtos, ca recruții după jurământ, ca ocașii evadați, ca marinarii de cursă lungă, ca schizofrenicii vindecați de iluzii, ca bărbații înșelați. Și în tot acest timp albinele stau și așteaptă. Când ocazional se înalță, nu pleacă toate deodată, ci prin rotație, cu o disciplină teutonă care l-ar încânta nespuse pe bărbierul Sarpâm. Nu uită să-și ia cu ele veninul. Dar se întorc repede la luminator. Stela ar putea să le distingă cu un pic de efort glandele mici de venin la cozi, ca și săculețele pentru polen. Sunt creaturi disciplinate, un cor tăcut, voyeristic – nu le trebuie reviste porno. Au totul pe gratis acolo, jos în pat, printre unduire de miere.

O ustură pieptul de sudoare. Îi e sete. Vaginul e o rană roz, clisoasă, cu G-ul inertizat de atâta frecare. Vrea să-și scoată părleala pentru o viață sexuală de două parale. Ah, de s-ar termina odată ancheta!

Lasă-mă, mai sunt și alte femei pe lume. Ai nevastă, du-te și freac-o pe ea!

Dar nu scoate un cuvânt. Își pipăie sânii ca și cum ar vrea să se

regăsească, apoi începe să numere albine.

Cum o fi când iubești? Cred că pierzi noțiunea timpului, nici pomeneală să numeri.

Roșu s-a desprins de ea.

Acum e bine.

Filo.

O are la mână...și o va ține ancorată de el cât îi lumea. Dacă ar muri, s-ar simplifica totul. Îi e rușine de gândul acesta, dar cu cât se gândește mai mult, cu atât îi e mai puțin rușine. “Mă chinuiește gândul că aparții și altor bărbați,” îi zice Har. “Îți dau eu bani ca să-ți deschizi un studio particular de dans. Te finanțez până devine rentabil.”

Gândul că acceptând i s-ar îndatora încă și mai mult o face să se strâmbe în sinea ei...Mai bine elitarzi. Afară, foarte aproape de fereastră, bocitoarele.

“Muierile astea vin când știu că sunt aici. Repetă,” zice și se îndreaptă spre cușca dușului.

“Sunt decis să nu agravez lucrurile. Se spune că cu cât dialoghezi cu cineva mai mult cu atât poți să manipulezi persoana aceea mai bine, dar eu am să merg pe principiul că adesea cu cât te ambalezi mai mult, cu atât te poți împotmoli mai mult...”

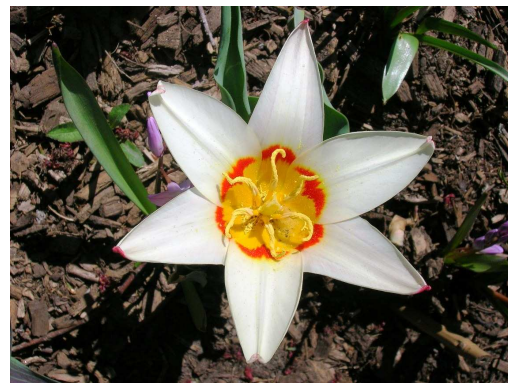
Stela intră la duș. O dără evanescentă de spermă i se scurge pe picior...Copiii virtuali nenăscuți. În ea mecanismele de făcut copii sunt sterpe. Doi sterpi, ea și Roșu, numai că ea are 30 de ani. Halal dragoste, sterp pe sterp. Îl surprinde uitându-se la ea prin ușița întredeschisă. Privirea lui tandră o exasperează. Până la Filo era “bătrânul căruia i-a căzut cu troncu o fată.” Era greu de suportat, dar nu imposibil, mai văzuse ea bătrâni excitați. Se culcă cu cel care a omorât-o pe mama celui care strigă *mamiiii...*

Avem sânge pe mâini! ar vrea să-i strige. Tace. Târziu seara, când așteaptă vaporul la debarcader, găsește dopurile de urechi în compartimentul din poșetă unde își ține prezervativul de rezervă. Stă pe o banchetă scrijelată cu nume de băieți, iubiri trecute. În jurul ei e liniște mormântală. Nu are nevoie de ele. Totul e real.

3

Când se întoarce la București (în fiecare săptămână se duce acolo pentru o zi, două), teama lui Har e că pe fața lui s-ar putea citi că-i fericit în Insulă. Nu trebuie să apară că e prea încântat de șederea acolo. Trebuie să aplice o strategie nouă în ce privește deplasările în Insulă.

“Mă bate gândul” minte el în această după amiază molcomă de vară în timp ce stau amândoi în eleganta sufragerie a apartamentului lor din Piața Amzei, “să nu mă mai duc la rulotă. Locul meu nu e printre stupi,

ci aici, pe baricade, ca să mă apăr.” “Iar începi?!” “E mai puțin o chestiune de a mă proteja legal, cât de conștiință: Mă mă privește din cer. Iar eu n-am puterea să-l privesc în față și nu vreau să vină nimeni să-mi spună că eu l-am dus la moarte.”

“Bărbatul meu iarăși delirează,” se adresează Silvia unei persoane imaginare. Se ridică și se îndreaptă spre bar. Tocurile țocăie ritmic pe parchet ca un ceas al destinului. Are pe ea o fustă scurtă și sandale cu nojițe care urcă până la genunchi. Își pune un pic de lichior *Cointreau* într-un pahar, numai ei. “Ai fost o mică rotiță și nimeni n-o să te întrebe nimic. Chestia cu notele alea din cutia poștală, mulți colegi de-ai mei le-au primit. Râd de ele.”

Roșu meditează: *Trebuie să-i mențin iluzia că mă ține sub controlul ei. În același timp trebuia să-i stărnesc mila, mila poate fi o armă eficientă. Fă-o să peroreze.*

Tactica lui e să-i prezinte o fațetă ameliorată, dar lăsând totuși să se vadă aici, colo că încă nu și-a refăcut cu totul nervii zdruncinați și deci trebuie să continue să se ducă în Insulă. Silvia, care se socotește psihiatrul familiei, îi zice: “Îți inventezi un trecut odios dintr-o pornire masochistică.”

Flateaz-o. Îl amuză o ciudățenie din psihologia lui: simte cu adevărat remușcări pentru povestea tragică a lui Măr și în același timp folosește asta ca să o deruteze de la povestea lui de dragoste clandestină.

“Mă gândesc tot mai des la Felul-Cum-Se-Exprimă-Răul-În-Lume, la cum reacționăm la el. Eu am făcut ‘rău mic’, spui tu, dar răurile mici sunt cele mai periculoase: în primul rând pentru că răurile mari sunt foarte rare. Răurile mici se adună și ne fac viața mizerabilă. Uite, ia indiferența la ceva rău. E un rău mic, ai zice – o chestie care de obicei nu apare ca fiind ceva crud sau malefic. Dar dacă un oraș întreg se prefăce că nu vede o crimă, atunci acele sute de indiferențe mărunte capătă o dimensiune tragică. Amintește-ți de *Vizita bătrânei doamne*, piesa pe care am văzut-o amândoi recent. “Mă întreb obsedant, ce să răspund dacă voi fi întrebat de ce n-am luptat contra regimului comunist?”

(continuare în numărul viitor)